

Mladi umetniki.

Donava, komu ni znano to ime? Otročički prvih šolskih let že vedo, da je to največja reka avstrijska. Kako to, da je Donava skoro vsakemu znana? Kajne, zato, ker je velika, pa je začrtana v vsakem zemljevidu. Ker je velika, se uči o njej v vsaki šoli, tudi v zadnji hribovski enorazrednici, pa tudi na najvišjih šolah gori na cesarskem Dunaju. Ker je velika, so bili ljudje odnekaj in povsod radovedni, odkod prihaja, šli so

proti njenemu izviru in so našli v Črnem lesu na Nemškem mal studenček, kakršnih je na svetu na milijone. To je izvirek Donave. Kdor na svetu bi vedel za ta virček, ako bi iz njega ne kipela ta velikanska reka Donava?

Podobno je z možmi učenjaki, z možmi umetniki? Kako skromen je njih začetek! Ponajveč je izvir njih umetnosti in njihove slave na pašniku. Nihče bi ne vedel zanje, ko bi ne bili šli od doma, razširiti si znanje, pomnožiti si vednosti in spretnosti. Kakor reka je njihovo življenje, vedno večja je njihova veljava, vedno slavnejše njihovo ime in znano v vseh izobraženih krogih.

Važno delo so imeli prejšnje čase vsako spomlad gospodarji. Zagraditi so morali njive in travnike ob obširnem skupnem pašniku. Gradili so leto za letom, in pastirjem je bila paša le kratkočasje in zabava. Ker je bil od vsake hiše po en pastir ali pa še po dva, jih je bilo na pašniku celo kardelo. Razdelili smo se navadno v gruče, pa se zvrstili v pogovore in igre, tu bolj živahne, tam bolj mirne in tihe, toda vse zanimive. Že tu so se lahko spoznali otročji značaji. Živi in poskočni so jo udarili skupaj, mirne narave so pa tičale tudi skupaj.

Mnogokrat sva molče čepela z Repnikovim Lojzkom sama zase pri mehki ilovici in sva jo obdelavala. Zvonove sva delala. Trdo sva stepia ilovico, lepo obrezala kepo od zunaj v obliki zvona in izrezala iz srede votlino za kembelj, osušila jih in jih naposled obesila v porobek izrezano votlino. „Še cerkvenika bom naredil, da bo jutri k dnevni zvonil“, je rad pripomnil Lojzek, preden smo zvečer odgnali domov. In naredil ga je in postavil pod veliki zvon.

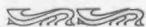
Tako je bilo na pašniku, toda ne dolgo. Lojzek je šel v mestno šolo. Tam so opazili njegovo veselje in spretnost za risarstvo. Svetovali so njegovim staršem, naj ga dajo v risarsko in kiparsko šolo. In dali so ga.

Že prvo leto, ko je prišel na počitnice, je kazal velik napredek. Hitro in spretno je upodobil vsako stvar, katero je imel pred seboj.

Glejte, kako lepega kužeta, prav takega, kot je domači Belin, je naredil svoji sestrici.

Lojzek je danes znan in imeniten kipar. Njegovo ime je izklesano na slovečih umotvorih po cerkvah in javnih krajih.

F. G.

Zvest do smrti.

Mravlja Brbetulja je iskala po gozdu živeža za zimo. Najde ga in naloži si na hrbet težak tovor, da se šibi uboga živalca pod težkim bremenom, in da ji klecajo kolena.

Na poti domov sreča požrešnega pajka Mrežeprelca, ki se je klatil po široširnem svetu, da bi vjel kje v svoje mreže kako drobno stvarco in potolažil z njo svoj nenasitni želodec.

Mravlja hoče neopaženo mimo, kakor da ji je pajek neznan tujec, katerega ne sreča več svoje žive dni. Toda zvitemu Mrežeprelcu se podedé sline po mravlji. Nagovori jo: „Draga sestrice, kako si pač nevljudna! Zakaj se me ogibaš in me niti ne pozdraviš?“

„Pred tednom“, odvrne Brbetulja, „sem praznovala svoj god, in obiskala me je mušica Modraglava, moja ljuba prijateljica. Pogovarjali sva se o tem in onem. Moja delavna sestra Bodipridna me je sicer opomnila parkrat, da se ne spodobi mravlji tratiti čas na tak način. Toda odvrnila sem jej, da s prijateljico menda vendar lahko izpregovorim par besedi. Pogovor se je zasukal tudi na vaš pajčji rod. Modraglava je trdila, da ne pozna večjih